

მეორე

სამშაბათი, 2 დეკემბერი, 1897 წ.

სამშაბათი, 2 დეკემბერი, 1897 წ.

ბაზისი ღირსი:

10	9 50	8 75	8	7 25	7	6 50	
11	10	9 50	8 75	8	7 25	7	6 50

ცულე ნომერი—ერთი ზეფრი.

მეორე მხარის ტექსტი

ქართული თეატრი

ბენეფისი ვ. გამყრელიძისა

ქართულს ღირსი... მხარის ტექსტი

მ ა მ ა

ღამა 5 მოქმ. თბ. ი. ლაზარაშვილისა

ბარაკალა მასვალიშვილი

მხარის ტექსტი

მხარის ტექსტი

ახალი ამბავი

მთი იმერტორებით უღი... მხარის ტექსტი

მთი იმერტორებით უღი... მხარის ტექსტი

სასიამოვნო

სასიამოვნო ღმერთისთვის. გულ... მხარის ტექსტი

სასიამოვნო ღმერთისთვის. გულ... მხარის ტექსტი

მხილილი

მთი იმერტორებით უღი... მხარის ტექსტი

მთი იმერტორებით უღი... მხარის ტექსტი

ქართული სამართალი

ქართული სამართალი... მხარის ტექსტი

ქართული სამართალი... მხარის ტექსტი

მთავრობის ბანაკი

მთავრობის ბანაკი... მხარის ტექსტი

მთავრობის ბანაკი... მხარის ტექსტი

საქართველოს მემორიალი

საქართველოს მემორიალი... მხარის ტექსტი

საქართველოს მემორიალი... მხარის ტექსტი

სამშაბათი

სამშაბათი... მხარის ტექსტი

სამშაბათი... მხარის ტექსტი

ფალეტონი

სრულ დაუბრუნებელი

სრულ დაუბრუნებელი... მხარის ტექსტი

სრულ დაუბრუნებელი... მხარის ტექსტი

საქართველოს მემორიალი

საქართველოს მემორიალი... მხარის ტექსტი

საქართველოს მემორიალი... მხარის ტექსტი

სამშაბათი

სამშაბათი... მხარის ტექსტი

სამშაბათი... მხარის ტექსტი

სამშაბათი

სამშაბათი... მხარის ტექსტი

სამშაბათი... მხარის ტექსტი

სამშაბათი... მხარის ტექსტი

სამშაბათი... მხარის ტექსტი

სამშაბათი... მხარის ტექსტი

სამშაბათი... მხარის ტექსტი

სამშაბათი... მხარის ტექსტი

სამშაბათი... მხარის ტექსტი

სამშაბათი... მხარის ტექსტი

სამშაბათი... მხარის ტექსტი

ზენების ქარხნის გვერდზე, სადაც უწყვეტად და ტალახი ნახევარი იყო მდებარე და ტელი და ვა- ვაგვალბით გადიან. ამვე ადგილს არ არის გვერდზე კაცობის ვახსელე რომელიც. საკვირველი დაუდგე- რიადა. იქვე ტყე ჩამოდა, დორიი და ქვიზ გვერდზე უფრო და ცო- ტე ვარჯა-გზის შევტეხებას და შეგარჯა-ცეშეველი.

• 28 ნოემბრის, საღამოს 5 საათზე, ქალის პირველი ნაწილის პოლიციელმა ბიჭურამ იმპოლიტის ქუჩაზე შეპყრო ტელისის მიჯლისა შური გაბოლე ხანჯალზე, 19 წლის, რომელსაც იგი ვიჭი და ერთი მამალი მოეპარა, ხანჯალზე წინააღმდეგობის გამო მეტისის სე- ვანდო ითო დაწვენილი და შილი და ამ რამდენიმე დღის წარღვა განაგრძობს უსუს იქნება. უსუს ხანჯალზე ხელ-საფეხი იქნა დაპატიმრებული.

შანილი უფილიზან

24 ნოემბერი

საზოგადო ფოთი მოკლებულია ისეთ გასართობებს, რომელიც სხვა- ვადა ყოველდღე არის შემოღობული. აქაურის კლბის მფლობელია ძლიერ ავიწყო-დაწვენილი. წინად კვი- რაში ერთხელ მანქანა დადიოდა მზე სახდელი მუსიკა და ორიოდ დამა-კვირებელი სრალი-ტრალი- ბორბალდებდა. ბანქის და საქათ- ბელის მტკრავალინიც უფრო მა- დიანად ეტანებოდნენ ქუბს. ესე- ლი ამ მზივ სულ სხვა ხანა დავდი- ვა, მუსიკა არ უნებზე გავციტურდა და სადაც დავდივარა. საუბრე- როდ, კლბის შენადა და სახარე- ლი შემოგვავლდა და, როგორც ტყუილი, თუ დროზე არ უშვებეს, მზე მიუტყუნე წყობა მალე საცეკ- ვოდ თოვლს მიიწვეს. როგორც

ზედო, ამ საბურთის დავიხით ისეც სახლში, რომ ზნორად ძილისავე თაღებზეც იმი გვევლიდა, მაგრამ ამისა მიუხედავად, ჩვენი ესტრუ- ტურა გარბობის დატყობა ვინა- ვილეთ ქალაქის კანონიძურის მდგო- მარობის და შეზღუდვისა და ის ხ- ბარე და მარჯა, რაც დღებში შე- სისასა და ბანქოში იფლანგებოდა, მოგამბარეო საცეკლო-მქველე წარ- მოდებდნენ. მაგალითად: კვირას, 28 ნოემბრის, ქ-ს ა. ი. კოტეხა-შვილის მეთაურობით და მსახიობა-ქალის გაბუნთა-ცავარლის მონაწილეობით აქაურ სკენის მოყვარულმა კლბის აბაზანში საზრველო სკოლის სასარ- გებლო წარმოადგინეს ანტონოვი- ნი-რომეტილისი კომედია „მე ბინ- დე კენინა ვაფელ“ და ერთ-მოქმე დღეშივე ვიდეილი „არც კეთილ- აკიბა“. აწ მიხატებულნი იქნებოდნენ, მოხელემა ქ-ს გაბუნთა-ცავარლის მიხედნისის თამაშობით, თვალ წინ დატყლივ ხაზბარე თულუხობისა და დავიდეილი და სკოლით დავადო- რებენა სკენის მოყვარებებს შე- დღობისა და ვაფელ მხარი მისცეს და ბარის საუცხურო გადამსახვება და რიგინად ჩაატრეს ეს პიესა. ყველა მთავანს ეტყობოდა რომელის ცოდ- ნა და ერთმანეთში შეთანხმება. კარ- ვილ იყო მინასთან თვალ ბანი რაფე- დილიც არა თვალ დიმიტრისმა— ბნი ხოფრია. ვიდეილიც მზი- არულად ჩაიარა, ლამაზი თამაშ- მტრისა მშობრების როლი ბანსა- კვეცილად და ცეკვირ იყო პეტრე- ვილ და ორბანდე ბანი ახმაბდე. თანს- ვე ამ ახალ-გაზღვს ძლიერ ეტყობათ სკენის ნიქი, სასურველია, რომ ზ- ნორად გამპარონ ამისთანა საცეკ- ლო-მქველი წარმოადგინენ, რომელსაც ჩვენი საზოგადოება ისე მიიზიდა,

როგორც „თავლი ფეტქასი“ და ყველაწინ ნაშაობის დატყუნდნენ. სასახლო და სასაქლოლო იქნება იმთავით, რომ დავადგინო თავი- ნი მოწყველ თვლი ჩვენივის უსა- ჰიროსის დაწვეხულებათა, მაგალი- თად აწ „წილას შინა აბრაამისსა“ განსვენებულს საძიებოებში. ამ შედეგილიან არ აღვინაშით ისინი, რომელთაც ამ სკოლის დღი- დამბარება და გულ-შემატებობა აღმოუჩინეს. მას შემდეგ, რაც ქ-ნი კოტეხა-შვილისა აწ უფროს მასწავ- ლებობა დაწინეს, სკოლა სასარ- ველს ნიადაგზე დადგა და ფერი ცეკვალი. ღღეს სიამოვნებით ვინმე- ნის ქალბერი იქაურა მოსწავლე- ბის დატყუნულს საძიებოებში, ისიც ყველაწინ დადებდნენ არიან. სწავ- ლასაც სულ სხვა სიმედიე თაღეუ- რად წინ სვლა, როგორც, მაგალითად, შეგნია პატარა ცმაწველიც საცეკ- ვოლო ფუნქციის „მკვირვებს“ კით- ხვას, რბუქებისა და ამიდანების გა- მორჩინებას და სხვას. სახდელი იქ- მამა ბანს ა. ი. მიგანბრებ დღი- ნუგეში და დახმარება აღმოჩინეს ამ სკოლის თავისი უნაგარი მიღვენი- ბითი. მუდამ ღღე შეგირდების ჯან- მრთელობას დაუხარებელი დღებები ავალ უყრს. მისთვე შემადგენლო- ბით ქალბის გამცხობა სკოლის სა- უკეთარი პატარა ფიჭია დაფარას, სილანდაც ცმაწველები წაშალს უსა- ხილდელი იღებენ.

ი. იანელი

კრესეაი

შინად საქვითა სამინისტროს გა- ნჯახება აქვს მიუღის რუსეთის კეთ- რობათთაის ცენტრალური თავშე

საფარი დაარსოს, თავშეგაფარა 300 ავადმყოფი უნდა მოათესეს და რომ გეილზე შეავსენ მდებარე ქალაქში იქნეს დაასტებული. — საგრო განათლების სამინისტრომ ბრძანება დაუბანა საგრო სა- სწავლებლების დასტებურებს, რომ გამოავლენენ თქვენთვის კომისი- ბულს გუბერნიებში პირველ დაწვე- ბით სწავლა განათლების ყოფა-მდგო- მარობის შესახებ ცნობებით. სამინ- ისტროს ამ ცნობებს იმითაც ჰკრებს თურზე, რომ განჯახება აქვს ავსტ- რი-უგერეთის მომავალ წლის გამო- ფენაში მონაწილეობა მიიღოს. — ფინანსთა სამინისტრომ წინად- ლება მიცა სახარბო პოლიციის, რომ გამოავლენენ ცნობებით იმ ხაზინა- თა შესახებ, რომელთაც შენა- ხელი კასებილი დაასტებულია. სამინ- ისტროს ამ ცნობების მოკრების შემდეგ განჯახება აქვს მოხელეთა კასებილი გამაზღვლის იმ შენა- ხე- რისის საქმის საწარმოებლად, სა- რად უფლი ბეგრის შეატეს და გამო- აქვს. — მიწათმოქმედებისა და სხელო- შუფოლო ქონებათა სამინისტროს წინა- შე შენადგომლობა დაწვეთა ტომს- კის საბიო განგებობას, რომ ნება მოვეცეთ ქ-ს ტომსკი იქონის ნაწი- რითებულთა კრება გავმართოთ. სა- მინისტროს შეწვევებითა უშუალო- ბობა და კრება ამ დავამებურს იქ- მნება გამოართული. — მიწათმოქმედებისა და სხელო- შუფოლო ქონებათა სამინისტროს სიმ- ბოლისის სასოფლო სამეურნეო სახე- ზობისთვის 1000 მან. მიუცეთ. ს ზოგადობამ მომავალ წელს ქ-სი- მბრისკიში სასოფლო სამეურნეო საგ- ნების რამდენიმე საიარამოცა გამო- ფენა უნდა გამპაროს.

რომ ერთის საბიოთი ერთმანეთსა მო- ველობა-კეთილად და სხვანი. ურ- ი ამ მდლობის თვლით შემოიხმედა და პატარა ფიქრს შეუდგა და დაწყო: — როლის გამოხმავლით ვარსაიდე- გან? — რუსის* (ძველი სტილით) კი- ლნდრით, აპროლის ვასულს. — მაშინ იქ ცოიდა, თუ თი- ბილიდა? — კარგა თბილიდა, საზაფხულო ტანისამოსით მიდილიდა. — უფურთო, აქ-კი ჰქონდას! — მაგ დადგვირდნენ აპროლი ხომ ჩვენი მინდრები დაუთსილია, ყვე- ლე ხე ამწვანებელი! — ამწვანებელი? სრულს სისხარ- ლით თვლით გაუბრუნდა. პო, კარგა, ღიან, ამწვანებულთა, აქ-კი ენება. — გელ-კი მიხილი, რაც აწუტებს დე მარც, რომ უფრო დაღერწუ- ნებანი ჩემი თვინ, ხმას არ ვიღებდი, ურას-კი ვაგუცულებდა ტყუილობა. — ერთი ხე მიზარა, არის თუ არა კიდეც ელსა ჩვენი... მოლოდინ, ადარ-კი ვიცი რას ენებანი დაღინდრობა დედი დამაწვიდა. — შეტყუებელი თვის იმითობლდა, მიუტყუ- კვლევ სკონდრებს მისი სახელი. ის ძიეთი თვითები, რომ- ლიც ცერკურ, მხოლოდ ცერკურ- ვიარა, სახლების ახლო ბაღებში სახელობით მიღის ხოლმე, იმამ სანა დიდრომ ჯანებზედ აღის. — ლობიო? — პო, ლობიო, მართლა ლობიო, ლობიო... განმეორა რამდენჯერმე

უწყებოთი

ნოემბრის, კონსტანტინელოში, რომ

თავისთვის, თითქმის უნდადა საუ- კუნოდ დატყობენის სიტყვა. — რასაკვირებია, არის და ბევ- რიც არის, დება აქ არ არის? — აქ სამი წელიწადია, ერთი მა- რცვლით არ მინახავს თვლით, ცე- რკურა არ არის, ისიც კი ისეთია, რომ უკაცრავად ვარ, მართლა... მა- რტო... — ლორები სკამენ... დავუბტე- ტე. — დიან, ავტოი აქ გორგანობითა ჰყლიან, იმასაც ყოველთვის ვერ იზივით. — განა ვერ გევიყარს ლობიო? — არა, სიყვარულით არ არის მო- ლლო არ ერთხელ მაიანდებდა, მა- მშენიერად ვაიშურება ხოლმე სახე- ლო ტყესისთვის. აქ-კი არაფერი არ არის.

— ახლა, დაწყო კიდეც, ერთი ეს მიზანობით, კიდეც არიან ჩვენი ზამ- თარიზი პატარა, ის ამისთანა—თითქ- მით მამებრებდა—კომარო ჩრტები ისიც დამაწვიდა, იმან რას ენებანი, წინად ბეგრი იყო, მასსოც ვინადა, რასთან ვილაკებდნენ ის საპე- რანებიც უკვეცილებით მოგროვდე- ბოდნენ ხოლმე. ამა მაშინ დე მოაქ- ცვდა ვილაკებდნენ თავისი დე მი- ვერ წარმოვლდნენ, რომ იმთავზედ რომლისც ვიფიქრებო? აქედან... აქედან უკვეციბ-კი ვარბანი და ის პაწვირებდა, რასაკვირებია, უფრო მანდლა ოტინდნენ აქაურს ჰავას... ჩვენი უფითი არიან ბეგრე პო, არიან? ახლა მე არ ვივლდელი პასეს, აღარ

ერთ გამოქსელსა, ერთს კვირას, თან გახიზნა... სამი შვილი, ავადილი საიჭველი... არ-კი ვიცილად, სად დამეპარა, რადგანაც ჰეგნებური სა- სიფოთა იქ არ არის. მე ვარ „მუ- სიტი“, დაუბრა ზუბად, თქვენი ითი სიტყვა ხას ნინახეს ეს სიტყვა... სჯულის კანონს ვემორბინებ და ღმერთიც ავი მიბარებ...

სიტყა და გაიშვა აღუდგებულთი. — მშობლით, მაგ მდგომარობაში არ ვიცი ავტოის ეტყობის თაზში გატარება. განა სულ ერთი არ არის, მიწა ხომ ყველანაღ დმტრისასა... ვკლიობად რომ გარკვენიერებებინა, მაგრამ უფრო გიგანა უნდა ვიხიზნა.

— დედას, როგორ თუ დედასა სილანდ, რას ამბობ? ეს ძაღლის მი- წარა თვეთ დედას მიწა? ნუ რბივი, გარცხვენოდას ღვთის მიწა, რომელს არის დროს არ გაუცხება, ეს დაწვევილი მიწა, დმტრის არ უნდა, რომ აქ კაცი იდგეს იმის რომ ეს სლომებოდა, ამისთანა არ შექ- მდნება. დაწვევილია, სახარბოი თვეთ თვეთ დაწვევი თავის წინ გა- ვფურხება და ფხის წასანა. მოკუე- ვლის ცემებით და მოღერებულის მუშოტი ეტყურებოდა იაკურის მიწას, თან რაღაც ურბოლს წყველსა მტე- რებებდა, მოლოს გინებთი მოქან- ცელი ჩემს ვეგრილით სკამედ დე- ვეა.

ყველა ამ დაგოვანებობებს, სა- რეკვირებია და ერთმანეთს ვაწერ- ნებდა, არ უფურთო (კომბარე ცეკვა- ლი) ფანატურის პასილად არ შეე- დო რასმე სიძულელი ნახევრად

ქმნილია. ვედილი, ვიღვე გამო- ბრუნებულა. ურბო ჩქარა სძლია სასარკველით უნდა შეხება, რაცა პა- ტარა ხანს უკან უშვებდ თვალდში, იმ წამსვე მასუთი გასცა: — მაპატივ, ბატონო, ამის შესა- ხებ არცისთან არის ვამბობ, ან-კი ვის ველაპარაკო აწ? — განა აქ უფები ცოტანი არი- ან?

— ესენი? ურბოები არიან? ესენი იმისთანა არიან, როგორც აქაურ რბენ... არიან მისდეს აქ სჯულს... მე მინდა, კიდეც არ აღუდგებულ- ლი, სიტყვა არ დავაბოლოებებნი, ვინადაწვეტილ ლამაზი შემოქმედე- ბი და პირდაპირ ვკითხვი, რის შე- ხახებ გუსრს ჩემთან მილაპარაკე- ბებით.

— მე მინდოდა, შენი ჰიობი, შე- გეცყო იქ რა ამბებია. ამდენი ხანია აგა ვინ და იჭიბო არა ვამბობა... — რაკი ვერე ვაურკვევლად მკო- ხობა, ამა რის მასუთი მოგეც? არ ვიცი, რა ვგისამბობდა. პოლიტიკა? უფრო უნებე იყო. ვიფიქრე ჩემსა ჩემს ტყუარასაც ეტახისება პოლიტიკა, როგორც ბეგრს სხეს, მხოლოდ არ ემის სა- ხელი თვით საგნის მეთიკა, ამტკობა მოუფლევი ვარკვევლის ერთ დარწი- ბოთით ამბვი პოლიტიკური მდგო- მარობისა როგორც ეტყობაში, ავ- რთვეთ ჩვენი და სხვანი. ურბო მო- უამბობდა დილითი.

— მაშე ეს მოგწონს? — მაგისათვის არასდროს არ მი- ვიჭირობა,— მიბასუხა როგორად.

— ან იმეთი ვიცი, რაც გაწუ- ხებს. გინდა ვაგო, ურბოები სქმე როგორ არიან, ვაჭრობა როგორი აქეთ... — იმათი სქმე უფრო უკეთესად მიღის, ვიღვე ჩემი. — მაშე ვიცი. თუ ვერა, მაშე გინდა შეტყუ, ცხოვრება ჩვენიმ ეტლი ძვირია, თუ არა, რა ვფიქრო- ხარის აბაზარა, რა ღირს ფველი, ხორკი და სხვანი. — იქ რომ მდობინებ ავგი იყოს, მე რა მომეცება, აქ ხომ არაფრის შოვანი არ შემიძლება. — ძალიან კარგი, მაშე მიზარა, რა ვაგუჭებო? — აქ თითონ რომ არ ვიცი, ჩემო ბატონო, როგორი გამოვთქვა, არა ერთხელ ვფიქრობ, ვეფირობ ისე, რომ ირვეც-კი, ასე ეტახიან ჩემს ცოლს, მოთიხებს ხოლმე; სასულე, რა ვგებარებო? მე ურც რას ვეცეკვა, როდესაც მე თითონაც არ ვიცი, რა მემართება. იქნება სხეებმა კიდეც ამდინდა. სიტყა და ვემოხმობა, თითქმის უნდადა ვაგეო, მეც ხომ არ დავცინოდა.

მაგრამ მე არა, არ დავცინოდი. პირიქით, მსურდა ვამეყო მიზეზი მი- სის უჭილობის. ეტყობოდა, რაკ ვე- წუხებოდა, რის ადგინასაც თვის თავსაც ვერ აძლებდა; ერთი გამოთ- ვეს უტყურებოდა, რადგანაც ენა ძაღლან სიტყვად იცნდა და ეს გარ- მობება ხომ უფრო უნებლადედა საქ- მეს, რომ მე ვეცეკვა, დავარწმუნე- რომ ნუ ჩემობა, საჩქარო საქმი არ, მაქცნა და შეწე არს დაქარავა-

